

LES FLORS DE BACH

El sistema floral de Bach (1930-1935), una teràpia vibracional natural

Existeixen 38 flors de Bach que formen l'anomenat sistema floral de Bach, sense comptar amb l'anomenat remei del 'rescat'. D'aquestes 38 flors, unes 25 les podem trobar al Parc Natural del Montseny (com ara les flors del faig, del grèvol, de la bruguerola, del castanyer, del pi roig, de la pomera silvestre, de la vidalba...) o en altres indrets on podem trobar la mare-selva, la xicòria, l'agrimònia... El creador d'aquest sistema floral va ser el Dr. Edward Bach (1886-1936), d'aquí ve el seu nom. El Dr. Bach va utilitzar els mètodes de solarització i de cocció per passar l'energia de la flor: un bol, una tintura mare, un estoc i finalment un flascó comptagotes per facilitar-ne l'ús als seus pacients. La voluntat del Dr. Bach va ser deixar un llegat a la humanitat que fos el més natural possible, senzill, gens agressiu i que estigués a l'abast de tothom. Ell pretenia proporcionar a la humanitat una teràpia energètica vibracional, holística i integrativa, que afavorís l'harmonia entre tots els camps (el físic, el mental, l'emocional i l'espiritual) de tots els éssers vius.

Podeu visionar totes les flors del sistema Bach a la web de Flora Catalana:

<http://www.floracatalana.cat/flora/node/48026>

TEXT: Maria Mercè Riera Blanch

NOTA SOBRE EL TEXT DE L'ARTICLE:

Actualment, no s'ha aconseguit el consens de la comunitat científica sobre l'eficàcia del tractament terapèutic d'afecions físiques o emocionals amb flors de Bach (sistema floral creat pel Dr. Edward Bach entre 1930 i 1935). Això no obstant, creiem oportú i indicat publicar un article sobre aquesta teràpia, i les seves flors, perquè s'ha integrat en la nostra cultura i s'ha estès molt el seu ús, perquè és elaborat amb plantes (moltes d'elles localitzables a Catalunya) i perquè pensem, també, que cal més recerca en aquesta direcció.

Així doncs, en aquest article s'exposaran les idees del Dr. Bach tal i com ell les va trametre a través de les seves ensenyances i publicacions. Per un tema de rigor, Flora Catalana no pot considerar eficaç l'ús d'aquesta teràpia doncs, fins a hores d'ara, no gaudeix d'evidències científiques suficients que l'avalin. No obstant, tampoc en coneixem evidències que l'invalidin. En conseqüència i des d'una vessant cultural, considerem oportú informar de la filosofia i finalitat amb la qual el Dr. Bach va desenvolupar aquest sistema floral, tant conegut i estès, amb la intenció d'ampliar el coneixement del lector.

Qui més qui menys, ha sentit parlar de les flors de Bach, ja sigui perquè un amic o conegut ha pres les essències florals, o bé perquè a l'herbolari o a la farmàcia on va a comprar hi ha llegit un rètol que diu: 'Es fan Flors de Bach'. Però què són les flors de Bach? Qui va ser el Dr. Bach?

El Dr. Edward Bach (1886- 1936)

El Dr. Edward Bach va néixer l'any 1886 a Moseley (Birmingham, Regne Unit) i va ser un metge avançat al seu temps. Bacteriòleg, cirurgià, homeòpata, patòleg, herbolari i filòsof, el Dr. Bach va ser un home molt especial amb molta capacitat de treball i d'observació. De talent intuïtiu i tarannà empàtic, compaginava l'esperit científic amb un gran respecte i amor per la naturalesa i tots els éssers vius. Considerava que hi ha una unitat entre totes les coses.

Algunes dades biogràfiques de la seva trajectòria

Va estudiar medicina al University College Hospital de Londres, on es va doctorar l'any 1912. Va cursar diversos postgraus de bacteriologia. Entre els anys 1914 i 1915, durant unes investigacions bacteriològiques que duia a terme, va constatar que existeix una relació entre bacteris intestinals i algunes malalties cròniques. El 1917, arran d'una hemorràgia que va patir li van detectar un càncer, i el pronòstic era que tan sols li quedaven tres mesos de vida. No obstant, va viure dinou anys més.

El Dr. Bach venia de tradició familiar maçònica. El seu pare i l'avi, ambdós artesans d'ofici, van pertànyer a la Germandat i no és fins l'any 1918 que el Dr. Bach va decidir entrar a la maçoneria. Al llarg de la seva vida va estar a diverses lògies, essent escollit Venerable Mestre a la lògia Worshipful (1926), la lògia Warwickshire (1928) i la lògia Norbury; en aquesta darrera hi tindrà responsabilitat fins a l'any 1929. El 1919 entra a l'Hospital Homeopàtic de Londres. A través de la lectura de l'Organon coneix l'obra del seu autor, Hahnemann, que uns cent anys abans ja deia coses que el Dr. Bach compartia, com ara que, el pacient, se l'ha de mirar de manera integrada i personalitzada.

El Dr. Bach va inventar les vacunes intestinals i, en la recerca de mètodes no agressius, va començar a aplicar el mètode homeopàtic i les vacunes orals anomenades nosodes.

El Dr. Edward Bach. Font: Wikipedia

Al llarg de tota la seva vida va escriure i donar moltes conferències. Alguns dels seus llibres estan vinculats a la teràpia floral: *The Twelve Healers and Other Remedies* (els 12 curadors i altres remeis), *Heal Thyself* (curar-te a tu mateix) i *Free Thyself* (Allibera't tu mateix).

Entre 1930 i 1935 va crear el sistema floral conegut posteriorment com les flors de Bach. El sistema es compon d'un total de 38 essències, de les quals 36 són flors. Les altres dues són el brot floral (el castanyer d'Índia, *Aesculus hippocastanum*) i l'aigua de brollador.

Aquestes essències són dilucions de dilucions que no tenen principis actius. Per la qual cosa no són ni infusions, ni maceracions, ni medicaments; tampoc són homeopatia. No substitueixen cap tractament mèdic ni la tasca del metge o d'altres professionals de la salut. Són compatibles amb altres tractaments naturals i amb els tractaments propis de la medicina al·lopàtica. No es coneix que tinguin efectes secundaris.

Actualment, les essències florals de Bach són presents en molts països d'Europa i l'Amèrica Llatina, fins al punt que en alguns països estan acceptades dins del sistema sanitari. De fet, l'any 1983 l'Organització Mundial de la Salut (OMS) va publicar un estudi adreçat a les administracions sanitàries dels seus estats membres, en el qual esmenta explícitament la teràpia del Dr. Bach.

El concepte de la malaltia segons el Dr. Bach

El Dr. Bach creia que l'ésser humà tenia una estructura formada per l'ànima (jo superior) i la personalitat. Entenia l'ànima com un ens de naturalesa divina, seria l'energia vital que dirigeix i guia la nos-

tra evolució personal mitjançant la intuïció, el coneixement instintiu i la consciència d'existir. Segons la seva concepció, l'ànima seria quelcom immortal i transcendent. Cal dir que aquest concepte d'ànima s'emmarca dins l'enfoc terapèutic del Dr. Bach i no hauria de confondre's amb altres definicions de caire teològic o religiós. D'acord amb aquesta definició, Bach veu l'ànima com allò capaç d'establir-nos un propòsit de vida integrat (connectat) amb quelcom més gran i ampli que un mateix. Seguint el seu model, la personalitat estaria formada per la dualitat cos i ment que, a diferència de l'ànima, és de naturalesa transitòria i no permanent.

Emparats per aquest model, quan la personalitat no escolta els dictats de l'ànima, apareix un desequilibri entre el propòsit de vida i el què materialitzem amb la nostra personalitat (cos i ment). Aquest desequilibri és causa de malestar, dolor, insatisfacció i infelicitat. Es genera així un conflicte que pot desencadenar en malaltia. La malaltia, doncs, es manifesta quan anem contra d'allò que ens dicta l'ànima. És a dir, en contra del nostre propòsit de vida i la seva integració (connexió) amb allò més gran i ampli (contra la unitat de totes les coses). La qual cosa es produeix quan actuem seguint els nostres defectes i pors, quan ens deixem portar per pseudo-necessitats (necessitats artificials creades per nosaltres i que sovint ens fan dependents de coses materials supèrflues o d'hàbits perjudicials), i sobretot quan no ens escoltem a nosaltres mateixos (a la nostra ànima) i ens deixem que la nostra personalitat sigui influenciada o manipulada per altres persones.

Vist d'aquesta manera, el Dr. Bach, no percebia la malaltia com un càstig, sinó com una oportunitat ja que proporciona la possibilitat de reconèixer el conflicte entre ànima i personalitat, que en essència podem anomenar desequilibri, per ser capaços de resoldre'l, recuperant l'equilibri i, conseqüentment, la salut. Això no obstant, el Dr. Bach era plenament conscient que existeixen factors externs, com ara accidents o malalties que no tenien cura, on aquest equilibri és irrecuperable.

L'eficàcia terapèutica d'aquesta teràpia radica, segons el Dr. Bach, en que totes les essències florals actuen com a catalitzadors, ja que activen la comunicació entre ànima i personalitat. Val a dir, que en el sistema Bach s'hi reconeixen dos catalitzadors principals, o primaris, descrits per ell mateix i pel Dr. Philip M. Chancellor: el bromus ramós (*Bromus ramosus*) i el grèvol (*Ilex aquifolium*).

Després de molts anys de recorregut acadèmic, el Dr. Bach va decidir deixar Londres i la medicina convencional. Aleshores començà a buscar remeis a la naturalesa, i és l'any 1930 quan començà a treballar en l'elaboració del seu sistema floral. Al llarg dels cinc anys següents trobà totes les flors i elaborà les 38 essències florals que coneixem avui en dia. La qual cosa feu, a través de dos mètodes: el de solarització i el de cocció. Mitjançant aquestes elaboracions ell explica que s'aconsegueix passar l'energia (informació) de la flor a la tintura mare, d'aquesta a l'estoc, i finalment de l'estoc al flascó comptagotes per a la prescripció personalitzada que serà administrada al pacient.

Els dos mètodes d'elaboració d'essències: solarització i cocció

■ Mètode de solarització seguit pel Dr. Bach:

la font de calor és l'energia del sol.

S'omple un bol de vidre, transparent, amb aigua de brollador. Dins, s'hi posen les flors recol·lectades, d'una mateixa espècie, acabades de tallar (amb unes tisores) i sense tocar-les amb les mans. Cal agafar les flors on n'hi hagi una bona quantitat, ja que és important energèticament que es concentri un cert nivell d'informació. Si s'agafa una flor, o poques flors disperses, la informació energètica serà insuficient. És important destacar que cal fer una recol·lecció responsable per no interferir significativament en els processos reproductius de la planta (deixar 2/3 de les flors en la planta i recol·lectar-ne 1/3).

Detall del mètode de solarització. Fotografia: Maria Mercè Riera

Detall del mètode de solarització. Fotografia: Maria Mercè Riera

Es deixa el bol amb les flors al sol, unes tres hores durant les quals l'aportació de sol hauria de ser contínua (evitar que es faci ombra al bol) i s'hauria de vigilar que no hi caigui cap animal dins. Passada aquesta estona, quan veiem que les flors es marceixen, és indicatiu que aquesta aigua ja té impregnada l'energia (informació) de la flor. Aleshores, aquest líquid floral es filtra amb un embut i un filtre de paper cap a una ampolla. En aquesta ampolla, cal posar-hi la mateixa quantitat de conyac (el qual actuarà com a conservant) que del líquid filtrat. El resultat, és la tintura mare.

Per preparar les dilucions per a la seva comercialització, i que són anomenades estoc, es posen dues gotes de la tintura mare en un flascó comptagotes de 30 ml, i la resta del recipient s'omple de conyac.

Finalment, per preparar la dilució terapèutica, es posen un flascó comptagotes de 30 ml dues gotes d'estoc de cada una de les essències florals que resultin de l'anamnesi i posterior diagnòsi. S'hi afegeix un 25% de conservant que pot ser conyac, glicerina vegetal, xarop d'atzavara..., i la resta del flascó s'omple amb aigua. Aquesta dilució, és la que prepara el terapeuta floral, l'herbolari o el farmacèutic. Es personalitza en funció del que necessita cadascú i se'n diu prescripció.

■ Mètode de cocció:

la font de calor prové de l'energia del foc.

En una cassola amb l'interior de ceràmica blanca es posa aigua de brollador, les flors d'una única espècie més algunes fulles i branquetes de l'arbre, arbust o liana. Es fa coure tot destapat durant mitja hora. Després es tanca el foc, s'aparta la cassola, es tapa i es deixa refredar.

A partir d'aquí també es filtra amb embut i filtre de paper, i es segueix el procés de dilucions descrit pel líquid filtrat obtingut mitjançant solarització. És a dir, es prepara la tintura mare, l'estoc i, finalment, la prescripció terapèutica personalitzada.

El Dr. Bach no va deixar gaires escrits de la seva tasca, atès que va cremar molta de la documentació. La informació que tenim és gràcies al que van conservar, explicar o escriure els seus col·laboradors: Robert Víctor Bullen, Mary Tabor, Nora Weeks i el Dr. C. E. Wheeler. Tots ells van continuar la feina de Bach després de la seva mort. També cal remarcar la feina de diversos investigadors, com ara Julian Barnard, Jordi Cañellas, Eduardo H. Grecco, Ricardo Orozco, entre d'altres.

Paraules clau

Les paraules clau són les que ens indiquen l'aspecte a equilibrar o sanar que ens ofereix cada essència floral. El primer que va fer servir paraules clau va ser el Dr. Philip M. Chancellor i, posteriorment, altres terapeutes van anar afegint-ne més. El resultat és que, per a cada essència, hi ha diverses paraules clau que en resumeixen la indicació.

El sistema floral de Bach 1930-1935

A continuació s'explicaran les flors de Bach seguint l'itinerari per data de descobriment. Recorregut generacional: les dotze primeres o curadors, els set ajudants i les dinou últimes o més espiritualitzades.

Els 12 curadors 1930-1933 Mètode de solarització	Els 7 ajudants 1933-1934 Mètode de solarització
Els últims 19 remeis - les més espiritualitzades març/agost de 1935 Mètode de cocció: 18 essències es fan per aquest procediment Mètode de solarització: 1 essència, la de la flor del castanyer d'Índia	

Les 12 curadores

Les flors curadores van ser les primeres a ser incorporades al sistema floral. La primera que el Dr. Bach va descobrir va ser *Impatiens glandulifera*. Aquesta flor, juntament amb *Clematis vitalba* i *Mimulus guttatus*, les va preparar primerament pel mètode homeopàtic, però el resultat no el va convèncer i, posteriorment, les va preparar per solarització, essent aquest el mètode que establí com a definitiu. És curiós adonar-se com el Dr. Bach, obstinat a trobar una sèrie de remeis acuitat per un pronòstic de vida a molt curt termini, descobrí com a primera essència floral *Impatiens*, precisament la que serviria per tractar l'emoció que més l'alterava en aquells moments, la impaciència.

El Dr. Bach va establir una relació entre els dotze primers remeis i la personalitat. En un primer moment va dir que la nostra personalitat ve marcada pel lloc on està situada la lluna en el moment del nostre naixement. Posteriorment va al·legar que ell no hi entenia prou d'aquest tema i que deixava aquesta matèria per als seus col·legues astròlegs. Amb tot, va detallar dotze personalitats les quals va vincular a dotze flors, denominant-les 'Flors tipus'.

Llatí	Català	Anglès	Castellà
<i>Impatiens glandulifera</i>	Impaciència	Impatiens	Impaciencia
<i>Mimulus guttatus</i>	Mímulus	Mimulus	Mímulus
<i>Clematis vitalba</i>	Clemàtide, Vidalba	Clematis	Clemátide
<i>Agrimonia eupatoria</i>	Agrimònia	Agrimony	Agrimonia
<i>Cichorium intybus</i>	Xicòria	Chicory	Achicoria
<i>Verbena officinalis</i>	Berbena	Vervain	Verbena
<i>Centaurium erythraea</i>	Centaura	Centaury	Centaura
<i>Ceratostigma willmottiana</i>	Ceratostigma	Cerato	Ceratostigma
<i>Scleranthus annuus</i>	Esclerant	Scleranthus	Scleranthus
<i>Hottonia palustris</i>	Violeta d'aigua	Water Violet	Violeta de agua
<i>Gentiana amarella</i>	Genciana	Gentian	Genciana
<i>Helianthemum nummularium</i>	Heliantem, romeri	Rock Rose	Heliantemo

Font: Pixabay

Exemple de descripció de l'essència floral de mímulus

Mímulus: Per a la por a les coses d'aquest món, com ara la malaltia, el dolor, els accidents, la pobresa, la foscor, la solitud, les desgràcies. Els temors de la vida quotidiana. Aquestes persones suporten en silenci i secretament les seves pors, sense parlar-ne lliurement amb els altres.

Algunes paraules clau dels 12 curadors:

Impaciència: acceleració, ansietat, intolerància a la lentitud.

Mímulus: timidesa, vergonya, por al ridícul, inseguretat.

Clemàtide / Vidalba: falta d'atenció, somnolència.

Agrimònia: patiment emmascarat d'alegria, negació.

Xicòria: possessió, carència afectiva.

Berbena: sobreentusiasme, exageració, fanatisme.

Centaurea: servilisme, inseguretat, dependència.

Cerat: manca o dubte del propi criteri.

Esclerant / núcula: incertesa, inestabilitat, asimetria.

Violeta d'aigua: retraïment, aïllament passiu.

Genciana: desànim, pessimisme, negativitat.

Heliantem: por extrema, pànic, paralizació.

Els desequilibris de la personalitat vinculats a aquests primers 12 remeis

Tal com s'ha citat anteriorment, el Dr. Bach estableix una relació entre els dotze primers remeis i la nostra personalitat. Segons ell, cal fixar-se més en el malalt (com viu la vida i com afronta la malaltia), més que en la malaltia. El Dr. Bach associa dotze desequilibris a dotze lliçons per aprendre al llarg de la vida i postulava que mitjançant la seva vibració les essències ens activen, o eleven la nostra energia, i des d'aquesta nova energia podem gestionar el canvi i aprendre la nostra lliçó de vida o virtut. En paraules del Dr. Bach, "cadascú de nosaltres ha d'aprendre una o dues lliçons de vida, com a molt, en 'aquest dia de col·legi' que és la vida".

Defecte	Flors tipus	Lliçó / Virtut
Impaciència	Impaciència	Indulgència
Por	Mímulus	Compassió
Indiferència	Clemàtide	Afabilitat
Inquietud	Agrimònia	Pau
Restricció	Xicòria	Amor
Sobreentusiasme	Berbena	Tolerància
Debilitat	Centaurea	Força / Fortalesa
Ignorància	Cerat	Saviesa
Indecisió	Esclerant	Fermesa
Afflicció	Violeta d'aigua	Alegria
Dubte	Genciana	Comprensió
Terror	Heliantem	Valor

Els set ajudants

El Dr. Bach va constatar que no en tenia prou amb les dotze primeres i va cercar i trobar sis flors més i l'aigua de roca, de les quals en va fer set essències florals. Són remeis que va fer perquè va observar que hi havia estats emocionals que havien esdevingut crònics. Es tracta d'estratègies que es fan servir per tirar endavant a la vida, emmascaranant la personalitat.

Llatí	Català	Anglès	Castellà
<i>Ulex europaeus</i>	Gatosa	Gorse	Aulaga
<i>Quercus robur</i>	Roure fulla gran	Oak	Roble
<i>Aqua petra</i>	Aigua de roca	Rock Water	Agua de roca
<i>Calluna vulgaris</i>	Bruguerola	Heather	Brezo
<i>Olea europaea</i>	Olivera	Olive	Olivo
<i>Vitis vinifera</i>	Vinya	Vine	Vid
<i>Bromus ramosus</i>	Bromus ramós	Wild oat	Avena silvestre

Algunes paraules clau dels set ajudants:

Gatosa: desesperació, desesperança, claudicació.

Roure: sentiment excessiu del deure, austeritat.

Aigua de roca / aigua de brollador: obsessió, rigidesa moral, dogmatisme.

Bruguerola: autocentrament exagerat, por a la soledat.

Olivera: esgotament físic i mental a causa d'esforços físics i mentals.

Vinya: autoritarisme, menyspreu, ambició.

Civada silvestre: desorientació, insatisfacció per vocació dubtosa.

El Dr. Bach va creure que havia acabat la seva feina. Va estar dos anys fent tasques de fusteria al camp fins que, segons ell mateix explica, va tenir una revelació que li comunicava que calia continuar el sistema floral. En menys de mig any va trobar dinou flors més i en va fer la seva essència floral corresponent.

Les 19 últimes i les més espiritualitzades

Totes aquestes essències florals les va fer per cocció excepte la flor del castanyer d'Índia, que va fer per solarització. Les va anomenar les més espiritualitzades. Aquestes ens ajuden a transformar el sofriment en aprenentatges. Corresponen a estats emocionals i mentals reactius que apareixen com a traumes o situacions difícils de la vida, i poden ser de llarga durada i/o profunds.

Llatí	Català	Anglès	Castellà
<i>Prunus cerasifera</i>	Prunera vermella	Cherry Plum	Cerasífera
<i>Ulmus procera</i>	Om	Elm	Olmo
<i>Populus tremula</i>	Trèmol	Aspen	Álamo temblón
<i>Aesculus hippocastanum</i>	Brot de castanyer	Chesnut Bud	Brote de castaño de Indias
<i>Larix decidua</i>	Làrix	Larch	Alerce
<i>Carpinus betulus</i>	Carpí	Hornbean	Hogarazo o Carpe
<i>Salix vitellina</i>	Salze	Willow	Sauce
<i>Fagus sylvatica</i>	Faig	Beech	Haya
<i>Malus pumila</i>	Pomer silvestre	Crab Apple	Manzano silvestre
<i>Juglans regia</i>	Noguer	Walnut	Nogal
<i>Ílex aquifolium</i>	Grèvol	Holly	Acebo
<i>Ornithogalum umbellatum</i>	Llet de gallina	Star of Bethelhem	Leche de gallina

Llatí	Català	Anglès	Castellà
<i>Aesculus hippocastanum</i>	Castanyer d'Índia	White Chesnut	Castaño de Índias
<i>Aesculus carnea</i>	Castanyer vermell	Red Chesnut	Castaño rojo
<i>Pinus sylvestris</i>	Pi silvestre	Pine	Pino silvestre
<i>Locinera caprifolium</i>	Mare-selva, lligabosc	Honeysuckle	Madreselva
<i>Rosa canina</i>	Rosa silvestre	Wild Rose	Rosa silvestre
<i>Sinapis arvensis</i>	Mostassa	Mustard	Mostaza
<i>Castanea sativa</i>	Castanyer	Sweet Chesnut	Castaño dulce

Algunes paraules clau de les 19 més espiritualitzades:

Prunera de fulla vermella: por a perdre el control, a tornar-se boig/boja.

Om: excés de responsabilitat i d'autoexigència.

Trèmol: por d'origen desconegut, presagis.

Brot de castanyer: repetició d'errors, no assimilació.

Làrix: por al fracàs, manca de confiança en un/a mateix/a.

Carpí: mandra selectiva, laxitud.

Salze: ressentiment, amargor.

Faig: pretensió, arrogància.

Pomer silvestre: sensació d'impuresa física o psíquica.

Noguer: canvi, inadaptació.

Grèvol: odi, ràbia, enveja.

Llet de gallina: trauma físic i/o psíquic.

Castanyer d'Índia: pensaments persistents i repetitius.

Castanyer vermell: excessiva preocupació pel benestar dels altres.

Pi silvestre: sentiment de culpa.

Mare-selva: excessiu pes del passat, nostàlgia.

Rosa silvestre: apatia, indiferència.

Mostassa: tristesa.

Castanyer: angoixa existencial, límit de resistència.

Responsabilitat i precaució amb les plantes

Flors i bulbs de llet de gallina (*Ornithogalum umbellatum*). Fotografia: Maria Mercè Riera

Finalment, el Dr. Bach va classificar totes aquestes 38 essències florals, que havia anat trobant i experimentant amb ell mateix, en set grups de remeis segons la seva temàtica.

Els VII grups de remeis classificats per temàtica del Dr. Bach

Grup I, per a les pors: heliantem, mímulus, prunera vermella, trèmol, castanyer vermell

Grup II, per a la inseguretat, la incertesa i els dubtes: cerato, esclerant, genciana, gatosa, carpí, civada.

Grup III, per a la falta d'interès per les circumstàncies actuals: vidalba, mare-selva, rosa canina, olivera, castanyer blanc, mostassa, brot de castanyer d'Índia

Grup IV, per a la solitud: violeta d'aigua, impaciència, bruguerola.

Grup V, per a l'excessiva sensibilitat a influències i opinions: agrimònia, centaura, noguer, grèvol.

Grup VI, per al desànim i la desesperació: làrix, pi roig, om, castanyer, llet de gallina, salze, roure, pomera.

Grup VII, per a la preocupació excessiva pels altres: xicòria, berbena, vinya, faig, aigua de roca.

Nora Weeks escriu i ens recorda a la seva obra unes paraules que el Dr. Bach manifestava sovint: 'Vull fer-ho molt simple. Si tinc gana tallaré un enciam de l'hort per sopar. Si estic espantat o malalt, prendré un dosi de mímulus'. Tres conceptes que defineixen i resumeixen la vida i la filosofia del Dr. Bach: senzillesa, humilitat i compassió.

El remei del rescat («rescue»)

A partir d'algunes de les flors exposades, el Dr. Bach va preparar el remei anomenat "rescat" amb per cinc essències florals: impaciència, clemàtide, heliantem, prunera vermella i llet de gallina. Aquest remei s'utilitza en moments d'urgència, totes les seves flors són d'acció ràpida. En el moment de fer la prescripció terapèutica el rescat compta com si fos una sola essència floral. És l'única essència del sistema en què s'ha de posar sempre el doble de dosi, en aquest cas, gotes.

Les 38 essències florals creades pel Dr. Bach. Font: Pixabay.

Aclariment

Actualment, en el món existeixen moltes altres sistemes d'essències florals: les australianes, el sistema unicista Bush, les de Califòrnia-FES, les de Saint Germain i un llarg etcètera. Totes aquestes que s'elaboren arreu són essències florals, però no són ni formen part del sistema floral de Bach. Per ser flors de Bach, cal que siguin les espècies anteriorment citades en aquest article i que s'hagin elaborat, cadascuna d'elles, pel mètode corresponent de solarització o de cocció, tal com va establir el Dr. Bach. El sistema floral de Bach és un sistema acabat, tancat i classificat de 38 essències, més el remei del rescat.

Maria Mercè Riera Blanch es llicenciada en filosofia per la Universitat Autònoma de Barcelona, terapeuta floral acreditada per l'Institut Anthemon i per la Societat per a l'Estudi i la Difusió de la Teràpia del Dr. Bach de Catalunya (Sedibac). Facebook.com/MerceRieraBlanch.

Des de Flora Catalana volem agrair a la Maria Mercè, recentment traspassada, la seva desinteressada col·laboració amb la revista Milfulles per la redacció d'aquest article i amb les classes impartides enguany sobre flors de Bach a Flor@aula i al Remeiart.

BIBLIOGRAFIA CONSULTADA

- Bach, E. 2011. *La Curación por las Flores. Cúrese Usted Mismo/ Los Doce curadores*. EDAF Madrid.
- Barnard, J. 2008. *Remedios Florales. Forma y Función* 2a ed. Flower Remedy Programme, Reino Unido.
- Cañellas, J. 2008. *Cuaderno botánico de flores de Bach*. 1a ed. Integral. Barcelona.
- Chancellor, P. 1994. *Flores de Bach. Manual ilustrado*, 2a ed. Lidium. Buenos Aires.
- M. Brescia, S. 2018. *Medicina y Terapia Floral: una historia del pensamiento médico de Hipócrates a Edward Bach*. Ediciones Continente. Argentina.
- Médecine traditionnelle et couverture des soins de santé 1983. OMS, Genève (pàg. 162).
- Grecco, E. H. 2005. *Edward Bach. La luz que nunca se apaga*. 1a ed. Ediciones Continente. Buenos Aires.
- Orozco, R. 2010. *Flores de Bach. Treinta y ocho descripciones dinámicas*. 2a ed. El Grano de Mostaza, Barcelona.
- Weeks, N. 2007. *Los Descubrimientos de Edward Bach*. 1a ed. Indigo, Capellades (Barcelona).

LLOCS WEB

Flora Catalana. <http://www.floracatalana.cat/flora/node/48026>

SEDIBAC Societat per a l'Estudi i la Difusió de la Teràpia del Dr. Bach de Catalunya. <https://sedibac.org/>